Per què mireu el cel?

Per MariaS el dl., 10/06/2019 - 20:19

Menjar vora seu ha estat com tornar als dies d'abans de l'entrada a Jerusalem. Vam esperar junts que el peix es daurés sobre la brasa i vam gaudir de l'olor que deixava anar. Va partir el pa i va repartir-lo amb gestos d'un home viu. Vaig sentir aquell riure tan encomanadís, i la seva veu preguntant-me: "On són els teus germans, Shaina?"

Als homes de la colla els inunden les preguntes. Per què ha mort? Ha ressuscitat com Llàtzer? D'on ve, quan apareix en les nostres cases tancades? Els homes de la colla necessiten boies per no enfonsar-se al mar dels dubtes. Sembla com si cada aparició fos un tros de fusta que sura. Aviat podran construir una barca, plegats!

Les dones en canvi, reviuen cada dia, el matí del sepulcre. Aquella llum tan plena que aclareix fins i tot amb els ulls tancats. A Maria se li dibuixa un somriure només despertar-se. Ja no és una mare adolorida. És la mare del sí al Jesús, del sí a l'imprevisible. A vegades la veig xiuxiuejar i crec que parla amb Ell, encara que a Ell no el veig enlloc.

I Maria, la magdalena?, ai Maria, la magdalena! Un dia em va explicar que se sentia molt curada per Jesús, que l'havia tret d'un pou fosc en aquell carrer dels gessamins. Jesús hi parlava com si no fos aquella dona que veia tothom, la mirava amb uns ulls nous. Això la va convertir amb una dona diferent. La va omplir de força i ara, la força de la magdalena és amarada de tendresa.

Així estem, desorientats i alhora escalfats per la llum d'aquell diumenge després de mort. Ara ens hem trobat aquí, prop de la casa de Llàtzer i les seves germanes. Jesús s'ha acostat imperceptiblement, com aquell vespre amb Cleofàs. Arriba i parla, talment com si no hagués mort.

-Amics, aquell divendres va ser terrible de debò. La injustícia, l'odi, l'absurd... Però el Pare-Mare del cel vol que tasteu el seu Amor en plenitud. Per això aquesta història no pot acabar en una mort.

L'escoltem amb molta atenció. Els homes busquen boies pels seus dubtes; les dones busquen entrar en la seva llum. Jo només vull omplir-me del seu riure encomanadís. El pare és a prop i em passa la mà per l'espatlla. Ens mirem preguntant-nos si algú dels dos pot entendre el seu llenguatge.

-Oi que hem menjat plegats? Oi que ja ho noteu que no soc pas mort? Oi que em sentiu riure? Soc el vostre amic de la barca, del cec que hi va veure, de les històries que parlen del Regne... Em reconeixeu, oi amics?

Els homes i les dones afirmen amb moviments del cap. Algú ho pronuncia.

-Sí, Mestre. Tu ets el nostre Amic.

-Soc el vostre Amic i ho seré la resta dels dies. Sempre estaré al vostre costat per apropar-vos al Pare-Mare del cel. Aneu i expliqueu a tothom el que hem viscut. Ha arribat ja el dia de la sega, amics. Aneu i denuncieu, aneu i perdoneu, aneu i ompliu d'amor. Escampeu la bondat que us he mostrat, com el pagès fa amb les llavors. Ara marxo amb el Pare-Mare del cel, però vindré a donar-vos una força eterna. Així estaré també amb vosaltres cada dia de tots els temps. La Pau ja és amb vosaltres.

Buf, el cor em batega a cops de malla. Sembla un comiat, aniria al seu costat perquè em fes pessigolles, com fa sempre. Entre que em decideixo i no em decideixo Jesús es fa fonedís. No sé cap on ha anat. Miro enlaire i veig un núvol gros i blanc, com una barca. I m'imagino que és ell que em somriu. Voldria pregar-li: Ei, no marxis encara!

Tota la colla quedem allà, badem i mirem el buit que ha deixat, sense entendre perquè ens ha trobat de nou aquí, més de dues llunes després del Sepulcre. De sobte, algú ens diu:

-Homes de Galilea, per què mireu el cel? Aneu a les vostres barques, a les vostres llars i feu-hi present Jesús amb les vostres paraules i el vostre fer.

Ens ha despertat d'aquest somni col·lectiu. "Aneu i feu", ha dit. Aleshores el pare torna a ser el pare que jo conec; el que parla decidit i encomana entusiasme, i diu:

-Nois, ja ho heu sentit. Tornem a casa i fem allò que Jesús ens ha demanat. Shaina, som-hi?